

Forfatter: Udrag fra Det høie Spil

Titel:

Citation: "Fjorten eventyr og fortællinger", i *Fjorten eventyr og fortællinger*, udg. af Marita Akhøj Nielsen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1989, s. 15.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-ingemann01-shoot-idm140296367065296/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Fjorten eventyr og fortællinger

og jeg har seet mange smukke Piger, som vist ere tigange saa deilige som de Damer, I tale om.»

Begge de unge Riddere bleve herover saa forbittede, at de strax fore imod ham med deres Landser, og Jochum blev saa angst for sin kjære Herres Liv, at han nær havde slaet sit dovne Æsel ihjel, for at komme ham til Hjelp. »I ere dog aldrig gale – sagde Holger – og vil sætte mig levende paa Spid, naar jeg ikke har saameget som en Hundepisk at forsvare mig med? er I saa tappre og ædle Riddere, som I gjør Ord af, saa tøver I vel lidt, til jeg ogsaa faaer noget at stikke fra mig med.» De unge Riddere skammede sig, og holdt inde. »Vil den ene af Jer – vedblev Holger – laane mig sine Vaaben, saa vil jeg vove en Dyst med den Anden, og dersom han overvinder mig, saa vil jeg troe Jer paa jert Ord, og vi drikke alle Tre Forlig naar vi komme til Herberget, at sige: hvis Ingen af os bliver slaet saadan ihjel, at han ikke kan drikke, jeg har ret Lyst til at see hvordan saadan en Krig seer ud.»

De to unge Riddere kastede nu Lød om, Hvo der skulde laane ham sine Vaaben og Hvo der skulde slaes med ham, og da Holger havde faaet Rustningen paa og Landsen i Haanden, svang han sig rask paa sin Blis, og syntes nu, han var dobbelt saa stærk og tapper som for. »Det er en ganske ny Leeg – sagde han – jeg burde dog øve mig lidt, førend vi begynde; hør Jochum! trav imod mig paa dit Æsel, og lad mig see om jeg kan stikke dig af Saddelen!» Jochum undskyldte sig for denne Prove: »kjære Herre! – sagde han – I spøger saavist i Urtide; tag I fat paa den pantsrede Herre, jeg skal nok gjøre det af med den Anden.» »Det er et Ord – sagde Holger – lad os Hver tage sin!» Iøctsamme styrtede den fremmede Ridder mod ham. Holger skyndte sig at sætte sig i samme Stilling som sin Modstaander, klemte sig fast i Saddelen med begge Knæe, og lod staae til. Vel fik han et dygtigt Landsestød i Siden; men det rokkede ham dog ikke af Stedet; Ridderen lae derimod i Grøften og hans Ganger vendte Benene i Veiret. »Haha – tænkte Holger – er du saadan en Helt, saa skal Pokker lade sig hampe af nogen Ridder herefter.» Hans Modstaander krøb nu skamfuld op af Grøften og erklærede sig for overvunden; men det fortrød ham ikke – føiede han høflig til – thi det var ingen Skam, at falde for saa tapper en Herres Landse. Imidlertid havde Jochum indladt sig i en Nævekamp med den anden Ridder, og havde samme Lykke som sin lystige Herre; thi Ridderen var ikke vant til det Slags Kamp og maatte snart